

Julie Radhošťská

Úvaha

**Město v mé paměti,
možná paměť ve městě
a jiné podivuhodné přírodní divy**

2011

Ú v a h a

Město v mé paměti, možná paměť ve městě
a jiné podivuhodné přírodní divy

Na konci úvahy odpovíte!

Mohu si sednout a psát, když většina životního časového prostoru je plná života?

Jako pamětník a tedy již starší člověk, toužím užít si života, co to jen jde.

Jak ještě dlouho? Tak proč ne právě teď?

Jaro – léto – podzim. Krátká slova – dlouhé dny. Vnímáme, prožíváme a radujeme se z mnoha tajemství života, bojujeme se starostmi a těžkostmi.

A přece: ojoj, je tu zima. Kolik těchto období jsme prožil. Dříve ve větší radosti, nyní a v budoucnu se stálým přáním, již při prvním sněhu.

Už aby tu bylo jaro. Hned po vánocích jakoby bylo ve vzduchu. Vlaštovky skřivánci, kde jste, vy kteří jste našim předkům na svých křídlech přinášeli jaro a kouzelné písně v zobáčcích. Kdo vás naučil těmto srdce těšícím melodiím? Proč jsme my o vás ošizeni? Budeme schopni, my lidé, zaplavit místo vás vzduch písněmi radostnými, děkovnými za jaro, život a vše dobré i špatné, čím můžeme život zdokonalit a obohatit?

Snad se nám to podaří. Kéž jako generace před námi se mnoho z nás a po nás vrátí zpět k přírodě a přirozeným zákonům života, jejichž motorem a středem je Láska. Láska ke Stvořiteli všeho bytí, k lidem, k přírodě.

Naši předkové, celé rodiny, žijící od jara až do zimy v přírodě věděli o té nezbytné Lásce více, než nynější obyvatelé planety.

I my máme malý kousek přírody kolem domu. Pracujeme v ní, na ní a s ní. Dobýváme ekologické potraviny z jejího nitra. Mnohými nevídaná, pohrdaná, z velké části zakrytá stavbami, zaplevelená, zneuctěná neřádem. Kolik bohatství je v ní kryto ví jen ten, kdo z ní úsilím dobývá spoustu zdravých dobrot.

Klobouk dolů pánové, před tajemstvím plodivé síly této země.

Semínko, svěř jej hlíně. Pečuj, zalévej, okopávej, vytrhávej plevel, ale hlavně žasni. Žasneš i když nechceš. Klíčí, roste. Ta krásná rostlina, to je to malé šedivé semínko? Foukneš do něj a je pryč. V hlíně a péči ale roste. Nedivíš se? To jsi nějaký divný, ne? Vždyť nejen zvláštním kouzlem roste, ale také sytí, zásobuje látkami a vitamíny.

Pěkně srovnané záhony, vedle sebe, každý jiný, krásný a nadějný. Čerstvé rovnou do hrnce a na stůl. A žasneš opět. Z úžasu nevycházíš na jaře, v létě, ani na podzim.

Těšíme se také z mnoha různých živočichů na tomto malém kousku přírody. Usilují se právě jako my. Jsou stále v pohybu, stále se starají. Asi bych to nebyla schopna spočítat ani v množství druhů, natož v počtu obyvatel na našem malém pozemku. Je to naše skryté bohatství.

No, a teď už můžete odpovídat. Mohu si sednout a psát? Odpovím si sama. Teď ještě ne, když ti malí tvorečkové ještě běhají. Nevím, je mezi nimi nějaký lenoch, neviděla jsem, možná se styděl a zalezl hlouběji. Lidští lenoši tak nečiní – bezmála jsou hrdinové.

Makat ať něco mám se teď moc nenosí!

Pozvolna, malými krůčky se blíží. Co že to přichází? Útlum. Ubývá tepla i pohybu. Vše se ztišuje, potřebuje již odpočinek.

Hlína, živočichové i my lidé. Stihli si všichni vytvořit zásoby na zimu??

Příčinliví ví, že líní mnoho zásob nemají.

Přežijí???

Tak teď už mohu psát, nebo spát? Je přece zimní spánek. Snad se mi pro další tento náš podvečer podaří již něco napsat.

Julie Radhošťská

Julie Radhošťská

ÚVAHA

Město v mé paměti, možná paměť ve městě
a jiné podivuhodné přírodní divy

Vydala Městská knihovna
v Rožnově pod Radhoštěm

Edice Milé tisky
Svazek č. 1
Rožnov pod Radhoštěm
2011